

ELLE KENNEDY

Hedef

★ OFF-CAMPUS SERİSİ ★

4. KİTAP

Çeviren
Tuba Özkat

“LANET OLSUN. LANET OLSUN. LANET OLSUN. LANET OLSUN.
Anahtarlarım nerede?”

Dar koridordaki saate bakılırsa, partiye zamanında ulaşmak istiyorsam altmış sekiz dakikalık yolu elli iki dakikada gitmem gerekiyordu.

Kol çantamı tekrar kontrol ettim ama anahtarlar orada değildi. Çeşitli yerleri kurcaladım. Komodin? Hayır. Banyo? Daha az önce oradaydım. Mutfak? Belki de...

Tam o tarafa doğru fırlamak üzereydim ki arkamdan gelen metalik şingirtiyi duydum.

“Bunları mı arıyorsun?”

Arkamı dönerken nefret boğazımı tıkadı ve sadece beş parça eski mobilyanın –iki masa, iki kişilik bir koltuk, bir kanepa ve bir sandalye– sardalya kutusundaki sardalyalar gibi sıkış tepepiş olduğu küçük oturma odasına girdim. Kanepedeki et yığını anahtarlarımı havada salladı. Benim rahatsız bir şekilde nefes almama sırtarak anahtarları eşofmanlı götünün altına tıktırdı.

“Gel de al bakalım.”

Üvey babama doğru yürümeden önce, elimi düzleştirdiğim saçlarımdan bezginlikle geçirdim. “Anahtarlarımı bana ver,” diye emrettim.

Ray pis pis gülümseyerek karşılık verdi. "Vay be, bu akşam ateşli görünüyorsun. Tam bir afete dönüştün, Rina. İkimiz bir şeyler yapmalıyız."

Kasığına indirdiği etli elini görmezden geldim. Kendine dokunmak için bu kadar çaresizlik hisseden başka bir adam daha tanımamıştım. Homer Simpson bunun yanında centilmen gibi görünüyordu.

"Sen ve ben birbirimiz için yokuz bile. O yüzden bana bakma ve bana Rina *deme*." Ray bana öyle diyen tek kişiydi ve bundan nefret ediyordum. "Şimdi anahtarlarımı ver."

"Sana söyledim... gel de al."

Dişlerimi sıkarak elimi götünün altına soktum ve anahtarlarımı aradım. Ray homurtular çıkarıyor ve iğrenç bir bok parçası gibi kıvranıp duruyordu ki elim metale değdi.

Anahtarlarımı çekip çıkardım ve kapıya doğru döndüm.

"Ne olacak ki yahu?" diye dalga geçti arkamdan. "Gerçekten akraba falan değiliz, ensestten endişelenmemize gerek yok."

Durdum ve kıymetli zamanımdan otuz saniyeyi ona şaşkınlıkla bakarak harcadım. "Sen üvey babamsın. Annemle evliydin. Ve..." boğazıma kadar çıkan safrayı yuttum, "ve şimdi büyükannenle yatıyorsun. Yani hayır, ikimizin akraba olup olmamasıyla alakalı değil. Gezegendeki en iğrenç insan olduğun ve hapse girmen gerektiği için."

Ela gözleri karardı. "Ağzından çıkana dikkat et, küçükhanım yoksa bir gün eve gelince kapıları kilitlenmiş bulacaksın."

Çok da umurumdaydı. "Kiranın üçte birini ben ödüyorum," diye hatırlattım.

"Belki de daha fazlasını üstlenirsin."

Tekrar televizyona döndü ve başka bir kıymetli otuz saniyemi de çantamı kafasına geçirdiğimi hayal ederek geçirdim. Buna değdi, yemin ediyorum.

Büyükannem mutfaktaki masada oturmuş sigarasını içiyor ve *People* dergisinin bir sayısını okuyordu. "Bunu gördün mü?" dedi. "Kim K yine çıplak."

“Aferin ona.” Sandalyenin arkasındaki ceketimi alıp mutfak kapısına doğru yöneldim.

Evin arkasından çıkmanın daha güvenli olduğunu keşfetmiştim. Güney Boston’ın pek de varlıklı olmayan bu kesimindeki, pek de varlıklı olmayan sokağımızda bulunan daracık evlerin sundurmalarında genellikle sokak serserileri toplanıyordu. Ayrıca açık garaj yerimiz de arka taraftaydı.

“Rachel Berkovich’in hamile kaldığını duydum,” dedi büyükannem. “Aldırmalıydı ama herhalde dinine falan ters.”

Tekrar dişlerimi sıktım ve büyükannemle yüzleşmek için döndüm. Her zamanki gibi pasaklı bir bornoz ve tüylü pembe terlikler giyiyordu ama sarıya boyalı saçları neredeyse kusursuzdu ve nadiren dışarı çıkıyor olsa bile makyajı tamamen yapılmıştı.

“Kız Yahudi, büyükanne. Dinine ters olduğunu falan sanmıyorum ama olsaydı bile bu onun tercihi.”

Büyükannem, “Büyük ihtimalle fazladan yemek pulu istiyorudur,” diye sonuca bağlarken dumanını benden tarafa üfledi. Siktir. Hastings’e vardığım zaman kül tablası gibi kokmayacağımı umdum.

“Rachel’in bebeği aldırmasısının sebebinin o olduğunu sanmıyorum.” Tek elim kapıdayken huzursuzca kıpırdandım, büyükanneme hoşça kal demek için fırsat kolluyordum.

“Annen seni aldırmayı düşünmüştü.”

Hiç şaşmazdı. “Tamam, bu kadar yeter,” diye homurdandım. “Ben Hastings’e gidiyorum. Bu akşam dönerim.”

Başını dergiden kaldırdı ve kısılmış gözleri siyah örme eteği, kısa kollu, açık yuvarlak yakalı siyah kazağına ve yedi santimlik topuklu ayakkabılarına kayd. Daha ağzından çıkmadan kafasında şekillenen kelimeleri görebiliyordum.

“Kibirli görünüyorsun. Senin şu havalı üniversitene mi gidiyorsun? Cumartesi akşamları dersin mi var?”

“Bir kokteyl var,” diye cevapladım istemeye istemeye.

“Ohhh, kokteyller mokteyller. Orada öptüğün onca kışla dudakların çatlamaz umarım.”

“Şey, sağ ol, büyükanne.” Arka kapıyı açarken kendimi eklemeye zorladım, “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, küçük kızım.”

Beni seviyordu ama bazen sevgisi öyle yanlıştı ki, bana zarar mı veriyordu yoksa yardım mı ediyordu bilmiyordum.

Küçük bir kasaba olan Hastings’e araba yolculuğum ne elli iki dakika *ne de* almış sekiz dakika sürdü. Yollar öyle kötü durumdaydı ki yol kahrolası bir buçuk saatimi aldı. Park alanı bulmak için de bir beş dakika daha harcadım ve Profesör Gibson’ın evine vardığımda artık piyano telinden daha gergindim... ve eşit derecede kırılğan hissediyordum.

Kapıdaki gözlüklü adama, “Merhaba Bay Gibson. Geciktiğim için çok üzgünüm,” dedim.

Profesör Gibson’ın kocası yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. “Takma kafana, Sabrina. Hava çok kötü. Paltonu alayım.” Elini uzattı ve ben yün ceketimi çıkarmak için savaş verirken sabırla bekledi.

Profesör Gibson, tam da kocası benim ucuz paltomu dolaptaki pahalı olanların yanına asarken geliverdi. Paltom da benim gibi bu yere uymuyordu. Yeterli olmama hissini bir kenara ittim ve parlak bir gülümseme takındım.

Profesör Gibson neşeyle, “Sabrina!” diye seslendi. Hükmedici varlığı ânında dikkat kesilmemi sağladı. “Tek parça hâlinde gelmene çok memnunum. Kar yağmaya başladı mı?”

“Hayır, sadece yağmur var.”

Yüzünü buruştururken kolumu tuttu. “Daha da kötü. Umarım bu akşam şehre geri dönmeyi planlamıyoursundur. Yollar buz tabakasıyla kaplı olacak.”

Sabah çalışmak zorunda olduğum için yolun durumu ne olursa olsun o yolculuğu yapmam gerekecekti ama profesörü endişelendirmek istemediğim için onu temin edercesine gülümsedim. “Ben iyi olacağım. O hâlâ burada mı?”

Profesör kolumu sıktı. “Burada ve seninle tanışmak için ölüyor.”

Harika. Buraya geldiğimden beri ilk tam nefesimi aldım ve odanın diğer tarafına doğru yönlendirildim. Orada siyah pantolonun üstüne pastel renkli bir takım ceket giymiş, kısa gri saçlı ufak tefek bir kadın vardı. Kıyafeti sıradandı ama kulaklarında parlayan elmaslar başparmağımdan büyüktü. Ah, bir de ne mi vardı? Bir hukuk profesörüne göre fazla arkadaş canlısıydı. Onları gözümde her zaman asık suratlı, ciddi canlılar olarak canlandırırdım. Benim gibi.

“Amelia, seni Sabrina James’le tanıştırayım. Sana bahsettiğim öğrenci. Sınıfının birincisi, iki işte birden çalışıyor ve LSAT’den yüz yetmiş yedi puan almayı başardı.” Profesör Gibson bana döndü. “Sabrina, Amelia Fromm, Anayasa Hukuk Profesörü.”

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum,” derken elimi uzattım ve ellerimin nemli olmaması için Tanrı’ya yakardım. Bu an için bir saat kendimle el sıkışma pratiği yapmıştım.

Amelia elimi hafifçe sıktıktan sonra geri çekti. “Annen İtalyan, deden Yahudi olunca ismin böyle garip bir birleşim oluyor. James, İskoç adı, senin ailen oradan mı?” Parlak gözleri üzerimde gezindi ve Target’tan aldığım ucuz giysilerimi düzeltmemek için direndim.

“Öyle diyemem, hanımefendi.” Ailem kaldırım kenarından gelmeydi. İskoçya bizim anavatamız olmak için fazla güzel ve şahane görünüyordu.

Elini salladı. “Önemli değil. Soy araştırmalarıyla da amatörcü ilgileniyorum. Demek Harvard’a başvurdu? Kelly bana öyle söyledi.”

Kelly mi? Kelly diye birini tanıyor muydum ki?

Profesör Gibson nazik bir kahkahayla, “Benden bahsediyor, hayatım,” dedi.

Kızardım. “Evet, tabii, üzgünüm. Sizi profesör dışında bir şey olarak düşünemedim.”

“Ne kadar resmîsin, Kelly!” diyerek suçladı Profesör Fromm. “Sabrina, başka nereye başvuruda bulundun?”

“Boston Üniversitesi, Suffolk ve Yale ama Harvard benim hayalim.”

Amelia, listemdeki iki ve üç numaralı Boston okullarını duyunca tek kaşını kaldırdı.

Profesör Gibson yardımına koştu. "Eve yakın kalmak istiyor. Ayrıca Yale'den daha iyi bir yere ait olduğu açık."

İki profesör de küçümseyici bir ses çıkardı. Profesörüm Harvard mezunuydu ve görünüşe göre bir kere Harvardlıysan, her zaman Yale karşıtı biri oluyordun.

"Kelly'nin anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, Harvard seni almaktan onur duyacaktır."

"Harvard öğrencisi olmak benim için bir onur olacaktır, hanımefendi."

"Kabul mektupları yakında postalanacak." Gözleri yaramazca parladı. "Senin için kesinlikle bir iki iyi laf edeceğim."

Amelia bir kez daha gülümsedi ve ben neredeyse mutluluktan bayılacaktım. Kadına yağ çektiğim falan yoktu. Harvard gerçekten de hayalimdi.

Çatlayan sesimle, "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Profesör Gibson yemekleri işaret etti. "Neden gidip yiyecek bir şeyler almıyorsun? Amelia, seninle Brown'dan çıktığını duyduğum şu makaleyle ilgili konuşmak istiyorum. Bakma fırsatın oldu mu?"

İkili dönüp uzaklaştı, siyahi feminizminin kesişimselliği ve ırk teorisi üzerine bir tartışmaya gömüldüler. Profesör Gibson'ın uzmanlık alanı olan bir konuydu.

Aperatif masasının etrafında dolandım, örtüleri bembeyazdı, üstü peynir, kraker ve meyveyle doluydu. En yakın iki arkadaşım Hope Matthews ve Carin Thompson çoktan gelmiş orada duruyorlardı. Biri esmer, biri beyaz tenliydi ve dünyadaki en güzel, en akıllı meleklerdi.

Aceleyle onlara doğru gittiğimde neredeyse kollarına yığılıp kalacaktım.

Hope sabırsızca, "Ee? Nasıl gitti?" diye sordu.

"Sanırım iyi. Harvard'ın beni almaktan onur duyacağına ben-

zer bir şeyler ve yakında ilk kabul mektuplarının gönderileceğini söyledi.”

Bir tabak alıp doldurmaya başladım, peynir parçalarının daha büyük olmasını diliyordum. Öyle açtım ki koca bir kalıp peyniri bile yiyebilirdim. Bütün gün bu buluşmayı bekleyip durmuştum ve şimdi bittiği için suratımı yemek masasına gömmek istiyordum.

Carin, “Ah, kesin gireceksin,” diye belirtti.

Üçümüz, genç kadınlara yardım edilmesine yürekten inanan Profesör Gibson’ın tavsiyeleriydik. Kampüste, çevre edinmek için başka organizasyonlar da vardı fakat onun odağı tamamen kadınların ilerlemesine yönelikti ve kesinlikle daha minnettar olamazdım.

Bu akşamki kokteyl, öğrencilerinin, ülkenin en rekabetçi lisansüstü programlarının fakülte üyeleriyle buluşması için tasarlanmıştı. Hope, Harvard Tıp Fakültesi’nden bir yer ararken, Carin için ise MIT ağır basıyordu.

Aynen öyle, Profesör Gibson’ın evi östrojen denizinden ibaretti. Kocasının dışında sadece birkaç erkek vardı. Mezun olduktan sonra bu yeri gerçekten özleyecektim. Evimden uzaktaki evim gibiydi.

Carin’e cevap olarak, “Dua ediyorum,” dedim. “Eğer Harvard’a giremezsem BÜ ya da Suffolk olacak.” Benim için onlar da olurdu ama Harvard mezuniyetten sonra bana istediğim iş için bir fırsat garanti ediyordu. Ülkenin en önde gelen, diğer bir deyişle insanların BigLaw dediği hukuk firmasında bir pozisyon.

Hope inançla, “Kabul edileceksin,” dedi. “Ayrıca umuyorum ki kabul mektubunu alınca kendini öldürmeyi bırakacaksın, Tanrım, gergin görünüyorsun.”

Boynumu gergince çevirdim. Evet, *kaskatıydım*. “Biliyorum. Şu günlerde programım acayip acımasız. Bu gün ikide yattım çünkü Boots&Chutes’u kapatması gereken kız tüydü ve işi bana bıraktı, sonra da postayı düzenlemek için dörde kadar ayakta kaldım. Öğlene doğru eve gelip resmen bayıldım ve neredeyse uyuyakalıyordum.”

“Hâlâ iki işte de çalışıyor musun?” Carin kızıl saçlarını yüzünden geriye doğru attı. “Garsonluğu bırakacağını söylemiştin.”

“Henüz bırakamam. Profesör Gibson hukuk fakültesinin ilk yılında çalışmamızı istemediklerini söyledi. Bunu yapabilmemin tek yolu eylüle kadar yemeğe ve kiraya yetecek parayı biriktirebilmem.”

Carin anlayışlı bir ses çıkardı. “Seni çok iyi anlıyorum. Bizimkiler öyle büyük bir kredi çekiyorlar ki, onunla küçük bir ülke satın alabilirim herhalde.”

Hope hüznle, “Bizimle aynı eve çıkmanı dilerdim,” dedi.

“Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum,” diyerek ona takıldım. “Dönem başladığından beri bunu sadece günde iki defa söylüyorsun.”

Sevimli burnunu bana bakarak kırıştırdı. “Babamın bizim için kiraladığı yere *bayılırdım*. Yerden tavana kadar pencereleri var ve tam da metro durağının yakınında. Toplu taşıma araçları.” Kaşlarını oynattı.

“Çok pahalı, H.”

“Farkı benim kapatacağımı biliyorsun, daha doğrusu ailem kapatır,” diye düzeltti. Kızın ailesinin petrol kodamanlarından daha fazla parası vardı ama onunla konuşarak bunu asla anlayamazdınız. Hope olabildiğince gerçekçi bir insandı.

Mini sosisleri mideye indirirken lokmalarımın arasında, “Biliyorum,” dedim. “Fakat suçluluk hissedirdim ve sonra suçlu luğum içermeye dönüşürdü, sonra artık arkadaş olmazdık ve senin arkadaşın olmamak berbat olurdu.”

Başını iki yana salladı. “Eğer bir an gelir de o inatçı gururun yardım istemene izin verirse ben buradayım.”

Carin, “*Biz buradayız*,” diyerek araya girdi.

“Gördünüz mü?” Çatalımı ikisinin arasında salladım. “İşte bu yüzden sizinle yaşayamam, kızlar. Benim için çok değerlisiniz. Ayrıca, bu benim de işime geliyor. Önümüzdeki sonbaharda dersler başlamadan neredeyse on aya yetecek para biriktirdim. Bunu hallediyorum.”

Carin, "En azından bu şey bitince bizimle bir içki içmeye gel," diye yalvardı.

"Eve gitmem lazım." Yüzümü buruşturdum. "Yarın işe gidip paketleri düzenlemem gerekiyor."

"Pazar gününde mi?" dedi Hope.

"Bir buçuk katını veriyor. Geri çeviremedim. Aslında yakında yola koyulmam lazım." Tabağımı masaya bıraktım ve büyük pencereden dışarı bakarak durumu görmeye çalıştım. Tek görebildiğim karanlık ve camdaki yağmur damlalarıydı. "Yola ne kadar erken çıkarsam o kadar iyi olur."

"Bu havada hiçbir yere gitmiyorsun." Profesör Gibson bir şarap bardağıyla dirseğimin dibinde bitiverdi. "Hava durumunda yollarda buzlanma olacağını söylediler, sıcaklık düşüyor ve yağmur buza dönüşüyor."

Danışman hocamın yüzüne tek bir bakış atmamla birlikte teslim olmam gerektiğini fark ettim. O yüzden teslim oldum ama büyük bir isteksizlikle.

"Pekâlâ," dedim, "ama tamamen karşıt görüşteyim. Ve sen..." çatalımın ucuyla Carin'i işaret ettim, "sende kalmam gerekebilir, o yüzden buzluğunda dondurma olsa iyi olur, aksi hâlde gerçekten kızarım."

Üçü kahkahalarla güldü. Profesör Gibson uzaklaştı ve bizi, üç üniversite son sınıf öğrencisinin yapabileceği en iyi şekilde çevre edinmeye bıraktı. Bir saat kadar oyalandıktan sonra Hope, Carin ve ben paltolarımızı aldık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kızlara.

"D'Andre beni bekliyor, onunla Malone'da buluşacağımı söyledim," dedi Hope. "İki dakikalık mesafede, o yüzden bizim için sorun olmaz."

"Gerçekten mi? Malone mu? Orası bir hokey barı," diye sızlandım. "D'Andre orada ne yapıyor ki?"

"İçiyor ve beni bekliyor. Ayrıca senin mercimeği fırına vermen lazım ve sporcular senin en sevdiğin tipler."

Carin alayla güldü. "Sevdiği tek tip."

“Hey, sporcuları tercih etmek için çok iyi bir sebebim var.”

“Biliyorum. Duyduk.” Gözlerini devirdi. “Eğer işlemlerle ilgili bir sorunun cevaplanması gerekiyorsa matematik ineklerine git. Eğer fiziksel bir ihtiyacın giderilmesi gerekiyorsa sporculara git. Elit sporcuların bedenleri yalnızca birer araçtır. İcabına bakarlar, sınırlarını nasıl zorlayacaklarını bilirler vs. vs.” Carin sol eliyle boş boş çene çalma işareti yapıyordu.

Ona ortaparmağımı gösterdim.

“Fakat hoşlandığın biriyle seks çok daha iyidir.” Bu Hope’tan geldi, futbolcu olan D’Andre ile birinci sınıftan beri sevgiliydi.

“Onlardan hoşlanıyorum,” diye karşı çıktım. “Onları kullandığım bir iki saat boyunca.”

Hep beraber kıkırdadık, ta ki Carin ortalamayı düşüren birinin bahsini açana kadar.

“On Saniyelik Greg’i hatırlıyor musun ama?”

Ürperdim. “Öncelikle, o kötü anıyı tekrar hatırlattığın için sana teşekkür edemeyeceğim ve ikinci olarak, fiyasko olmadıklarını söylemiyorum. Sadece bir sporcuyla ihtimaller daha iyi.”

Carin, “Yani hokeyciler fiyasko mu?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Bilemem. Onları performansları yüzünden ihtimaller listemden çıkarmadım, onları listemden çıkardım çünkü profesörlerden özel muamele gören aşırı ayrıcalıklı pislikler.”

“Sabrina, kızım, o konunun peşini bırakman gerek,” dedi Hope.

“Hayır. Hokey oyuncularını elemeleri geçmiyor.”

“Tanrım... ama neleri kaçırdığına bir baksana.” Carin abartılı bir şehvetle dudaklarını yaladı. “Takımdaki şu sakallı olan adam var ya? Nasıl hissettirdiğini bilmek isterdim. Ölmeden önce yapılacaklar listemde sakallılar var.”

“Durma o zaman. Hokeycilere karşı boykotum sana daha fazlası kalacağı anlamına gelir.”

“Bunu düşüneceğim ama...” Pis pis güldü. “Sana erkek orosusu Di Laurentis ile yattığını hatırlatmam gerekiyor mu?”

Off. İşte bu *asla* duymak istemediğim bir hatırlatmaydı.

“Öncelikle tamamen sarhoştum,” diye homurdandım. “İkincisi de ikinci sınıftaydım. Üçüncüsü, hokeycilerle yatmayacağına yemin etme sebebim o herif zaten.”

Brair Üniversitesi'nin şampiyonluk kazanmış bir futbol takımı olsa da, biz hokey üniversitesi olarak bilinirdik. Paten giyen heriflere tanrı gibi davranılırdı. Tipik bir örnek vereyim, Dean Heyward-Di Laurentis. O da benim gibi siyaset bilimi bölümündeydi, yani birkaç dersi birlikte aldık. İkinci sınıftaki İstatistik dersi de dahil. O ders acayip zorluydu. Herkes cebelleşiyordu.

Dean dışında herkes tabii, ki kendisi asistan hocayı beceriyordu.

Elbette kız ona –şoke edici!– A veriyordu ve Dean aldığı notu kesinlikle *hak etmiyordu*. Bunu net olarak biliyordum çünkü final ödevinde birbirimizle eşleşmiştik ve teslim ettiği çöpü görmüştüm.

A aldığını öğrendiğimde çükünü kesmek istemiştim. Çok adaltsizceydi. O ders için kıçım çıkana kadar çalışmıştım. Lanet olsun, ben her şey için kıçım çıkana kadar çalışıyordum. Her başarımla kanım, terim ve gözyaşlarımla lekeliydi. Bu esnada dünya göt herifin tekine altın bir tabakta sunuluyordu, öyle mi? Sikerim böyle işi.

Hope, Carin'e yalandan fısıldarcasına, “Yine sinirleniyor,” dedi.

Carin de fısıldar gibi bağıarak, “Di Laurentis'in o dersten A alışımı düşünüyor,” dedi. “Gerçekten biriyle yatması lazım. Ne kadar oldu?”

Tam ortaparmağımı göstermek üzereydim ki en son ne zaman yattığımı hatırlamadığımı fark ettim.

“Şey vardı, eee, Meyer? Lakros oynayan. O eylüldeydi. Ondan sonra Beau vardı...” Işık saçtım. “Ha! Gördünüz mü? Sadece bir ayı biraz geçmiş. Öyle ulusal acil durum falan değil.”

“Kızım, senin programına sahip birinin bir *aydan* fazla seksiz kalmasına izin verilmez,” diye karşılık verdi Hope. “Ayaklı stres topu gibisin, yani senin en azından... günlük çüklenmen lazım,” diye karar verdi.

Carin, "Günaşırı," diye karşı çıktı. "Hanımefendilik bahçesinin biraz dinlemesi için zaman ver."

Hope başıyla onayladı. "Peki. Ama bu akşam o vajinaya dinlenme falan yok..."

Alayla güldüm.

"Duyuyor musun, B? Yemeğini yedin, öğlen uykunu çektin ve şimdi biraz seksi saatlere ihtiyacın var," dedi Carin.

"Ama Malone mu?" İhtiyatla tekrarladım. "O yerin hokeycilerle kaynadığını az önce konuştuk."

"Hepsi öyle değil. Bahse varım Beau oradadır. D'Andre'ye sormamı ister misin?" Hope telefonunu kaldırdı ama başımı iki yana salladım.

"Beau çok fazla zaman alıyor. Seks sırasında konuşmak istiyor. Ben sadece işimi bitirip gitmek istiyorum."

"Uuu, konuşuyor! Korkunç."

"Kes şunu."

"Kestir bakalım." Hope saçlarını savurunca uzun örgüleri paltoma çarptı, sonra Profesör Gibson'ın evinden çıktı.

Carin omzunu silkip onu takip etti, bir saniyelik bir tereddütten sonra ben de çıktım. Hope'un arabasına vardığımızda paltolarımız sırlısklamdı ama kapüşonlarımız vardı, o yüzden saçlarımız sağanaktan kurtulmuştu.

Bu akşam içimden biriyle konuşmak gelmiyordu ama arkadaşlarımla haklı olduğumu inkâr edemezdim. Haftalardır gergindim ve şu son birkaç gündür kesinlikle... kaşınıyordum. Sadece sert, kaslı bir vücudun ve ortalamanın üstünde olmasını umabileceğiniz bir sik o kaşıntıyı geçirebilirdi.

Ancak ben kiminle yatacağım konusunda son derece seçiciydim ve tam da korktuğum gibi, kızlarla beraber beş dakika sonra Malone'a girdiğimizde içerisi hokeycilerle doluydu.

Fakat hey, bana dağıtılan el buysa, o zaman oynayıp neler olacağını görmekten bir zarar gelmezdi sanırım.

Yine de bara doğru giden arkadaşlarımı takip ederken hiçbir beklentim yoktu.

“ONDAN UZAK DUR, EVLAT. O KIZ ZEHİRLİ.”

Şakır şakır yağan yağmurdan Malone’a adımımı attığımda, Dean (genellikle yanlış olan) bilgeliğini yeni sol kanat oyuncumuz Hunter Davenport’a aktarıyordu.

Yollar bok gibiydi ve bu akşam burada olmak istediğim söyleyemedim ama Dean parti yapmamız gerektiğini söyleyerek ısrar etmişti. Bütün gün evde volta atıp durmuştu, acayip somurtkandı ve üzgün olduğu da açıktı ama ne olduğunu sorduğumda omzunu silkip sadece gergin hissettiğini söylemişti.

Bu saçmalığın daniskasıydı. Koca çeneli takım arkadaşlarımla kıyaslandığımda sessiz biri olabilirdim ama kafam yavaş çalıyor değildi. İpuçlarını birleştirmek için dedektif olmama da kesinlikle gerek yoktu.

Diğer ev arkadaşımızın sevgilisinin en yakın arkadaşı olan Allie Hayes dün gece bizim evde kalmıştı.

Dean bir erkek orospusuydu.

Hatunlar Dean’e bayılırdı.

Allie bir hatundu.

Dolayısıyla Dean, Allie’yle yatmıştı.

Artı, oturma odasının her yanına kıyafetler saçılmış vaziyeteydi çünkü Dean yatak odasında seks yapabilme becerisinden fiziksel olarak yoksundu.

Henüz itiraf etmemişti ama en sonunda edeceğinden emindim. Ayrıca dün gece aralarında her ne geçtiyse Allie'nin tekrar performansı istemediğinden de emindim. Gerçi bu niye tek gecelik ilişkiler kralı Dean'in canını sıkıyordu, onu henüz çözememişim.

Hunter ağır ağır, "Bana zehirli görünmedi," derken saçımdayki suları silkeledim.

Dean benden tarafa doğru, "Hey, Fido, git de başka yerde kurlan," diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim ve Hunter'ın bakışlarını takip ettim, barda sırtı bize dönük hâlde duran zayıf bir esmere yapışmıştı resmen. Kısa bir etek, öldürücü derecede çekici bacaklar ve sırtından aşağı dökülen gür, kapkara saçlar gördüm. Ayrıca ağızım açık hâlde bakma zevkine eriştiğim en yuvarlak, en sıkı, en seksi kıçtan bahsetmiyordum bile.

"Güzel," dedikten sonra Dean'e sııttım. "Benimdir dediğini varsayıyorum?"

Yüzü korkudan bembeyaz oldu. "Yok ya. Sabrina o, dostum. Her gün derste canıma okuyor zaten. Okul dışında da yapmasına ihtiyacım yok."

"Bekle, Sabrina o mu?" dedim ağır ağır. Dean'in can düşmanı olduğuna yemin ettiği kız *bu* muydu? "Onu kampüste sürekli görüp duruyorum ama senin yakınıp durduğun kızın o olduğunu anlamamışım."

"Ta kendisi," diye homurdandı.

"Ne yazık. Göze hoş geldiği kesin." Aslında hoştan öteydi. Sözlükte *hoş* kelimesinin yanında Sabrina'nın kıçının bir fotoğrafı vardı. Ayrıca *muhteşem*, *Tanrı vergisi* ve *acayip ateşli* kelimeleri de örnek olarak kullanabilirdi.

"İkinizin arasında ne oldu?" diye sordu Hunter. "Eski sevgilin falan mı?"

Dean, "Siktir, hayır tabii ki," dedi.

Çaylak dudaklarını büzdü. "Yani hamlede bulunursam kan ka kuralını falan bozmam, değil mi?"

“Hamle yapmak mı istiyorsun? Git ne istiyorsan yap. Ama seni uyarıyorum, o sürtük seni diri diri yer.”

Sırttığımı görmesin diye yüzümü gizledim. Görünüşe göre birileri Dean’i geri çevirmişti muhtemelen. Kesinlikle bir mazile-ri vardı ama Hunter üstelediğinde bile Dean başka bir bilgi vermedi. Sabrina ta karşıdan dönüp baktı. Muhtemelen kıcındaki üç çift gözü hissetmişti, özellikle iki çift göz acayip aç aç bakarken.

Bakışları benimkilere kenetlendi ve gözlerini kaçırmadı. İçle-rinde bir meydan okuma vardı ve içimdeki rekabetçi yan mey-ndan okumayı kabul etmek için yükseldi.

Benim için yeterli misin? diye soruyordu sanki.

Hiçbir fikrin yok, tatlım...

Gözlerinde bir kıvılcım parladı... ta ki bakışları Dean’e ka-yana kadar. O şehvetli dudakları ânında incecik oldu ve bizden tarafa doğru ortaparmağını gösterdi.

Hunter inledi ve Dean’in onun şansını mahvettiğiyle ilgili bir şeyler homurdandı. Fakat Hunter bebeğin tekiydi ve o kız-da dünyayı tutuşturacak kadar ateş vardı. On sekizlik bir oğlanı yatağında istediği akla hayale sığmazdı, hele bir de daha ilk zor-luğu yenilgi olarak gören birini. Bu velet eğer büyük çocuklarla oynamak istiyorsa biraz daha güçlenmesi gerekiyordu.

Para çıkarmak için cebimi kurcaladım. “Gidip bir bira alaca-ğım. Birer tane daha ister misiniz?”

Başlarını iki yana salladılar. Arkadaşlık görevimi yerine ge-tirmiş vaziyette bara ve Sabrina’ya doğru gittim, tam da barmen onun içkisini verirken oradaydım.

Yirmiliği barın üzerine bıraktım. “Benden olsun, müsait ol-duğunda ben de bir Miller alayım.”

Barmen parayı aldı ve Sabrina karşı çıkamadan kasaya doğru gitti. Sabrina bana düşünceli bir bakış attı ve sonra bira şişesini dudaklarına doğru kaldırdı.

“Bana içki aldın diye seninle yatmayacağım,” dedi şişenin üzerinden.

Omzumu silkerek, “Öyle yapmamamı umarım,” diye yanıtladım. “Bundan daha yüksek standartlarım var.”

Başımı kibarca salladım ve birkaç takım arkadaşımın toplandığı masaya geri döndüm. Bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyordum. Beni göremediği için kendimden memnun gülümsememin yüzüme yayılmasına izin verdim. O kovalanmaya alışkın bir kızdı, yani onu kovalayacaksam ufak bir sürpriz katmam gerekiyordu.

Masaya döndüğümde Hunter başka bir kız grubunu süzüyordu ve Dean burnunu telefonuna gömmüştü, herhalde Allie’ye mesaj atıyordu. Diğerleri bunların işi pişirdiğini biliyor mu diye merak ettim. Muhtemelen bilmiyorlardı. Garrett ve Logan kız arkadaşlarıyla birlikte yarına kadar Boston’da olacaklardı, yani hâlâ bihaber olmaları muhtemeldi. Fakat Garrett, Dean’in bu hafta sonu ellerini Allie’den uzak tutması konusunda çok katıydı. Allie’nin en yakın arkadaşı Hannah’yla yaşadığı kusursuz hayata bulaşacak hiçbir drama istemiyordu.

Herhangi bir patlama ya da durmadan gelen aramalar olmadığına göre, Dean ve Allie’nin dün geceki takılmalarını hâlâ gizli tuttuklarına bahse girerdim.

Tam Hunter ağzını açıp masaya doğru gelmekte olan kızlardan birine korkunç bir replik söylemek üzereyken ışıklar yanıp söndü.

Dean kaşlarını çattı. “Dışarıda kıyamet falan mı kopuyor?”
“Oldukça fena yağıyor,” dedim.

Bir süre sonra Dean gitmeye karar verdi. Bu akşam bara gelmeyi daha baştan istememiş olsam da ben yerimde kaldım. Nedenini bilmiyordum fakat Sabrina’yla o ufak konuşma beni biraz harekete geçirmişti.

Hayatımda kız eksikliği olduğu falan da yoktu. Dean, Logan ya da diğer takım arkadaşlarım gibi fetihlerimle övünmüyor olabilirdim ama ben de oyundan payıma düşeni alıyordum. Eğer canım isterse tek gecelik ilişkiler yaşadığım bile oluyordu.

Şu anda canım istiyordu işte.

Sabrina'yı altıma almak istiyordum. Üstüme. O kendini ne-reye koymak isterse orası uygundu. Öyle istiyordum ki elimi sa-kalımın üstüne koyup ovalamak zorunda kaldım, böylece aşığı indirip başka bir şeyi ovalama dürtüme karşı koyuyordum.

Sakal hakkında nasıl hissettiğimden hâlâ emin değildim. Geçtiğimiz ilkbahardaki şampiyonluk sırasında uzatmıştım ama mağara adamı hâlim üzerimde kontrol sağlayınca bu yaz tıraş olmuştum. Sonra acayip tembel olduğum için tekrar uzadı ve azıcık uçlarından almak tamamen tıraş olmaktan çok daha kolay bir halitti.

Hunter, "Otursana, adamım," diye cesaretlendirdi. Gözleriyle kızların üç, bizim iki kişi olduğumuzu söylüyordu ama bu kızlar ne kadar güzel olsalar da hiç ilgimi çekmemişlerdi.

"Tamamen senindir, evlat."

Şişemdekini bitirdim ve Sabrina'nın hâlâ durduğu bara geri döndüm. Birkaç yırtıcı daha ona yanaşmıştı. Hepsine sert bir ba-kış attım ve kızın yanında açılan bir boşluğa giriverdim.

Arkamdaki bara dirseğimi dayadım, mekâna bakıyormuşum gibi yaptım. Bana ehlileştirilmemiş midillileri anımsatıyordu bi-raz; kocaman gözler, upuzun bacaklar ve hayatının en iyi sürü-şünü sana vereceğine dair dile getirilmeyen bir söz. Ancak elini çok erken oynarsan kaçıp giderdi ve onu bir daha yakalamanın yolu olmazdı.

"Demek Di Laurentis'in arkadaşısın?"

Sözcükleri gelişigüzel bir şekilde söyledi ama Dean'le birbir-lerinden pek hoşlanmadıkları hesaba katılırsa buna doğru cevap vermenin tek bir yolu vardı ve o da her şeyi inkâr etmekte.

Yine de yatmak için bile olsa böyle bir şeyi arkadaşşıma yap-mazdım. Sabrina'nın Dean'le nasıl bir olayı varsa beni etkilemez-di, tıpkı Dean'in onun hakkındaki düşüncelerinin benim bu kız hakkındaki görüşlerimi şekillendirmediğı gibi. Ayrıca nasıl de-vam etmek istiyorsan öyle başla lafına acayip inanırdım.

"Ev arkadaşım."

Tiksintisini gizlemek için çaba göstermedi ve beni başından savmaya yeltendi. "İçki için teşekkürler ama sanırım arkadaşlarım bana el sallıyor." Başıyla bir grup kızı işaret etti.

Kalabalığa şöyle bir baktığımda tekinin bile bizden tarafa bakmadığını gördüm ve başımı hüznle iki yana sallayarak ona geri döndüm. "Bundan daha iyisini yapman gerekirdi. Eğer gitmemi istiyorsan sadece söyle. Ne istediğini bilen ve bunu söylemekten korkmayan bir kıza benziyorsun."

"Dean'in sana söylediği bu mu? Bahse varım bir sürtük olduğumu da söylemiştir, değil mi?"

Bu defa ağzımı kapalı tuttum. Onun yerine bir içki aldım.

"O haklı," diye devam etti. "Öyleyim ve üzgün de değilim."

Çenesini sevimli bir şekilde havaya kaldırdı. Çimdiklerdim ama bunu yapsam sanırım birkaç parmağımı kaybederdim ve bu akşam onlara ihtiyaç duyacaktım. Onları bedeninde gezdirme planlarım vardı.

Ona aldığım biradan bir yudum daha aldı ve boğazındaki narin kasların hareketini izledim. Siktir, çok güzeldi. Dean onun bebeklerin hayatını sömürdüğünü söylese bile burada olurdum. O cinsten bir cazibesi vardı.

Çekilen sadece ben de değildim. Bardaki erkek nüfusunun yarısı benden tarafa gıptayla bakıyordu. Vücudumla onu hafifçe gizlemeden edemedim.

"Tamam," dedim hafifçe.

"Tamam mı?" Yüzünde kafasının karıştığını gösteren çok tatlı bir ifade vardı.

"Aynen. Bunun beni korkutup kaçırması mı gerekiyor?"

Kusursuzca şekillendirilmiş kaşları birleşti. "Başka ne dediğini bilmiyorum ama kolay lokma değilim. Öylesine takılmaya karşı değilim ama yatağıma aldığım kişiler konusunda seçiciyim."

"O konuda hiçbir şey söylemedi. Sadece kendisinin hayalarnı patlatmaktan hoşlandığını söyledi. Fakat Dean'in egosunun arada sırada bir darbeyi kaldırabileceğini ikimiz de biliyoruz.

Asıl soru senin ona takılı kalıp kalmadığın. Kalmışsın gibi görünüyor çünkü sadece onun hakkında konuşuyorsun." Omzumu silktim. "Eğer mesele oysa hemen şimdi kayarak uzaklaşırım."

Dean kendisinin Sabrina'ya karşı hisleri olmadığını söylemiş olsa da, Sabrina'nın da ondan yana bir şeyler hissetmediğinden emin olmak istiyordum. Dean'den bahsederkenki ses tonu acılı değil öfkeliydi gerçi ve bu iyiye işaretti. Öfke birkaç şey yüzünden olabilirdi. Acıysa genellikle yaralı hislerden gelirdi.

Yatağa girdiğimizde –eğeri falan yoktu artık– benimle olmak istediği için olmalıydı, bunu Dean'e dönmek için bir yol olarak gördüğünden değil.

Bakışları omzumun üzerinden takım arkadaşlarımın hâlâ oturduğu yere, sonra bana döndü. Bir süre sessizce içkilerimizi içtik. Çikolata rengi gözlerini okumak zordu ama sözlerimi dikkatle değerlendirdiğini sezdim. Benim konuşmamı, boşluğu doldurmamı bekliyor olabilirdi ama onun pes etmesini bekliyordum. Ayrıca bu onu yakından incelemek için zaman da veriyordu bana. Bu mesafeden bakınca fark ettiğimden daha da güzeldi.

Sadece dünya çapında bir kıcı ve sonu gelmez bacakları yoktu. Memeleri de bir adamı dindar yapabilecek cinstendi. *Bu muhteşem canlıyı yarattığın için şükürler olsun, İsa ya da lütfen Tanrım, lezbiyen olmasın* cinsinden dualar ettirirdi. Kazağının üzerinden çıkan yükseltilere doğrudan bakmamak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

En sonunda şişesini bara bıraktı. "Hoş olman seninle ilgilendiğim anlamına gelmiyor."

Sırıttım. "Bir adam bir yerlerden başlamalı."

Ağzı istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elini eteğine silip uzattı.

"Ben Sabrina James. Cadılıkla ilgili bütün şakaları duydum ve hayır, Dean Di Laurentis'i takıntı hâline falan getirmedim."

Elini tuttum ve temasımızı onu kendime doğru biraz daha çekmek için kullandım. Bu kızla emekleyerek ilerlemek gerekiyordu.

“John Tucker. Bunu duyduğuma memnun oldum ama Dean’in kardeşim gibi olduğunu bilmen gerek. Dört yıldır bu da birbirimizin arkasını kolluyoruz, bunun üç yılında da birlikte yaşadık ve düğününde onun yanında durmayı planlıyorum, onun da benimkinde aynısını yapacağını umuyorum. Yani o babam falan değil, dostum.”

“Bekle, evleniyor musun?” diye sordu kafası karışmış bir hâlde.

Söylediğim onca şeyin içinden onu seçmiş olması komikti aslında. Elim kolunun dışında gezdirdim ve parmaklarımla hafifçe bileğini okşadım. “Gelecekte, tatlım. Gelecekte.”

“Ah.” Birasını aldı, boş olduğunu görünce geri bıraktı. “Bekle. Evlenmek mi *istiyorsun*?”

“Eninde sonunda.” Hayretine karşılık güldüm. “Bugün değil ama evet, bir gün evlenmek ve bir ya da üç çocuk sahibi olmak istiyorum. Sen?”

Barmen geldi ve ondan tarafa bir yirmilik daha ittim.

Sabrina başını iki yana salladı. “Araba süreceğim. Bir bira benim sınıırım.”

Onun yerine ikimize de su söyledim, garson iki uzun bardakla ânında beliriverdi.

Işıklar yine titreşerek içime bir aciliyet dürtüsü yolladı. Bu meseleyi kısa sürede halletmem gerekiyordu yoksa şansımı tamamen elimden çıkaracaktım.

“Teşekkürler,” diyerek suyunu yudumladı. “Soruna gelirsek, hayır. Kendimi gelecekte çocuklarla ya da bir kocayla görmüyorum. Ayrıca hokey oyuncularının her çiçekten bal almaktan hoşlandıklarını sanıyordum.”

“Bir noktada en iyiler bile emekli olur.” Bardağımın üzerinden pis pis güldüm.

Kahkaha attı. “Pekâlâ. Bu konuda hakkını vereceğim. Senin alanın ne, John?”

“Tucker. Herkes bana Tucker ya da Tuck der. İşletme okuyorum.”

“Bütün hokey paranı yönetebilmek için mi?”

Hâlâ bileğini tutuyordum ve söylediğimiz her kelimeyle birlikte aramızdaki mesafeyi kapatıyordum.

“Hayır.” Başımınla dizimi işaret ettim. “Profesyonel olmak için çok yavaşım. Lisede sakatlandım. Burada burs alacak kadar iyiyim ama sınırlarımı biliyorum.”

“Ah, üzgünüm.” Sesinde gerçek bir üzüntü vardı.

Dean malın tekiydi. Bu kız acayip tatlıydı. Dudaklarımı bedeninde gezdirmek için sabırsızlanıyordum.

Ve ellerimi.

Ve dişlerimi.

Ve taş gibi sert aletimi.

“Üzgün olma. Ben değilim.”

Kolumu barın üzerinde kaydırdım, ta ki Sabrina artık kollarımın arasında durana kadar. Ayakları benimkilerin arasındaydı ve kalçalarımı hafifçe öne doğru hareket ettirirsem vücudumun ölüp bittiği teması sağlayabilirdim. Fakat yıllarca hokey oynayarak öğrendiğim bir şey varsa, o da sabrın ödülünün büyük olduğuydu. Pak sopanıza değdiği anda şut çekmezsiniz. Doğru açıklık için beklersiniz.

“Gerçekten istemedim hiç,” diye ekledim. “Bence yapmak için gereken şeylerden biri gerçekten istemek.”

Sonra bana onu verdi. Aradığım açıklığı. “Peki, şu günlerde neyi istiyorsun?”

Açıkça, “Seni,” diye yanıtladım.

O anda iki şey oldu. Elektrikler tamamen kesildi ve o neredeyse bardağını düşürüyordu. Müzik kutusu sustu ve aniden bar fazlasıyla sessizleşti. Etrafımızda birkaç kişi kahkahayla cırladı, birkaçı bağırdı.

“Pantolonlarınızı sıyırmayın, çocuklar,” diye bağırıldı barmanlerden biri. “Neler olduğuna bakacağız. Jeneratör her an çalışabilir.”

Sanki işaret almış gibi homurtulu bir ses havayı doldurdu ve sonra loş bir ışık kalabalık mekânı aydınlattı.

“Hâlâ susamış durumda mısın?” diye sorarken uzun, nazik hareketlerle bileğinin iç kısmını okşadım. Dirseğinin iç kısmından bileğine kadar. Tekrar. Tekrar, tekrar, tekrar.

Bakışları birleşmiş ellerimize kaydı ve sanki son on dakikadır birbirimize dokunduğumuzu yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü. Eğilip yaklaştım ve burnumu kulakmemesinin dışına sürüp ciğerlerimi baharatımsı kokusuyla doldurdum.

Bütün gün burada durabilirdim. Neredeyse acı verecek hâle gelene kadar beklentiği sürdürmekte harika bir şeyler vardı. Rahatlamayı daha da patlayıcı kılıyordu. Sabrina James ile seksin aklımı uçuracağına dair içimde bir his vardı.

Bekleyemiyordum bile.

Kusursuz memeleriyle benim göğsümü ittiği derin bir nefes aldıktan sonra geri çekildi; çok uzağa değil ama ufaklık bir boşluk yaratacak kadar.

“Ben ilişkiye açık değilim,” dedi açık açık. “Eğer bunu yaparsak...”

“Neyi yaparsak?” Takılmadan edemedim.

“*Bunu*. Aptalı oynama, Tucker. Bundan daha iyisin.”

Kahkahamı durduramadım. “Yeterince adil. Pekâlâ...” Elimi salladım. “Devam et...”

“Eğer bunu yaparsak,” diye tekrarladı, “sadece seks olacak. Garip ertesi sabahlar, telefon numaraları vermeler olmayacak.”

Son bir kez daha okşadıktan sonra onu serbest bıraktım, sessizliğimden ihtiyacı olanı okumasına izin verdim. İkimiz için de bir seferin yeterli olacağından son derece şüpheliydim ama bu akşam için inanması gereken şey buysa benim için sorun yoktu.

“Hadi gidelim o zaman.”

Dudakları kıvrıldı. “Şimdi mi?”

“Şimdi.” Dilimle altdudağımı ıslattım. “Tabii biraz daha burada oturup birbirimizin kıyafetlerini parçalamak istemiyormuşuz gibi davranmak istiyorsan ayrı.”

Doğruca hayalarımaya giden gırtlaktan gelen bir sesle güldü. “Çok iyi noktaya değindin, Tucker.”

Tanırım. Adımın o dolgun, sarkık dudaklardan çıkışına bayıldım. Belki onu boşaltırken de söylemesini isterdim.

İçimdeki ihtiyaç öyle güçlüydü ki kendimi tutma çabasıyla kalçalarımı kasmak ve burnumdan nefes almak zorunda kaldım. Sabrina'nın dirseğini tutup kapıya doğru yöneldim. Birkaç kişi adımı seslendi ya da iyi maç çıkardığımı söylemek için sırtıma vurdu. Hepsini görmezden geldim.

Dışarıda hâlâ şakır şakır yağmur yağıyordu. Sabrina'yı yanıma çektim ve siyah-gümüş rengi hokey ceketimi başına doğru kaldırıp tuttum. Neyse ki kamyonetim yakındaydı. "Şurada."

"Güzel park yeri," dedi.

"Şikâyet edemem." Şampiyonluk kazanmış bir hokey takımında oynamanın yararıydı.

Kamyonete binmesine yardım ettikten sonra sürücü tarafına geçip motoru çalıştırdım. "Nereye?"

Biraz titredi, gerçi soğuktan mı yoksa başka bir sebepten mi olduğundan emin değildim. "Boston'da yaşıyorum."

"O zaman benim eve." Çünkü şehre yapılacak yolculuk boyunca bekleyebilmemin yolu yoktu. Aletim patlayacaktı.

Vitesi geriye takamadan elini bileğime koydu. "Sen Dean'le yaşıyorsun. Senin için rahatsız edici olmayacak mı?"

"Hayır, neden olsun ki?"

"Bilmem." İşaretparmağını kaydırıp parmaklarımı okşadı.

Ereksiyonum fermuarımı patlatıp fırlayacak gibiydi, dişlerimi sıktım. Barın dışına çıkar çıkmaz onu öpmemiş olmamın tek nedeni, eğer başlarsam muhtemelen onu binanın yanına dayayacağımdı. Fakat şimdi bana dokunuyordu ve oto kontrolüm buhar olmuştu.

"Hadi burada yapalım," dedi kararlı bir şekilde.

Alnım kırıştı. "Kamyonette mi?"

"Neden olmasın? Mum ve gül yapraklarına mı ihtiyacın var? Bu sadece seks," diye ısrar etti.

"Tatlım, böyle söyleyip duruyorsun ve ikna etmek istediğin kişi ben miyim yoksa kendin misin diye merak etmeye başlıyo-

rum." Başparmağıyla avucumda ufak bir daire çizdiğinde nefesim kesildi. Sikerler böyle işi. Ona çok fena ihtiyacım vardı. "Ama sorun değil. Beni bu kamyonette becermek istiyorsan, o zaman kamyonette yapacağız."

Başka bir söz söylemeden altıma uzandım ve koltuğu gidebildiği kadar geriye ittim. Sonra ceketimi çıkarıp arka koltuğa fırlattım.

"Sadece seks için herhangi bir kuralın falan var mı?" dedim ağır ağır. "Mesela öpüşmek yok gibi?"

"Hadi oradan, tabii ki kural yok. Julia Roberts'a mı benziyorum?"

Kaşlarımı soru sorarcasına çattım.

"Özel Bir Kadın?" dedi açıklarcasına. "Altın kalpli fahişe. Erkeklerle öpüşmüyor ya hani?"

Sırıttım. "Yani sen *bu* erkeği öpeceğini mi söylüyorsun?" Kendimden bahsettiğimi, onun bir fahişe olduğunu ima falan etmediğimi anlasın diye göğsüme vurdum.

Sessizce güldü. "Eğer beni öpmezsen tepem atacak. Öpüşmeye ihtiyacım var. Yoksa dürtülerimle beraber evimde kalırdım."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Sırtımı pencereye, çizmemi konsola dayayıp onun ateşli bedeni için bir kucak hazırladım ve onu kendime doğru çağırdım. "O zaman gel ve ihtiyacın olanı al."